

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra MED KUL OG KRIDT SKITSER (FORAAR 1872)

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 90. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann01-shoot-idm139703123550160/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Vejret var saa dejligt. Det kunde ikke være skønnere ved Neapels Golf. Eftermiddagssolen kom i lange, gyldne Striber ned igennem Kastelvoldens Træer. Den faldt over Langelinje, hvor Folk spadserede, og ud over Sundet, hvor den forgyldte de malede Skibsskrog og satte glødende varme Farver paa Master og Sejl. Poplerne susede og nyrnede over mit Hoved i den svage Luftning; den varme, søde Drik paa Bordet foran mig var vel ikke den liflige Falerner, den fuld-blodige Rokkomodoro, den bedaarende Syrakusaner, men den gjorde dog sin Virkning, den gik til Hovedet, — og jeg lagde mit Hoved tilbage og pustede Cigarrøgen op imod Træernes Krone, og idet Røgen hvirvlede op, hvirvlede mine Tanker med, og jeg begyndte halvvejs at forstaa, hvad Vinden saadan ganske improviseret sang fra Bladet, og saa faldt mit Øje paa den gamle, røde Mur med Skydeskaarene, og paa den gamle, svære Jernport med Stenkuglerne paa Pillerne, og paa de spadserende, der gik igennem Porten ...

Hvor jeg havde været forelsket sidst, da jeg gik igennem denne Port! Og hvor ofte havde jeg ikke siddet her paa Udkig efter den, der skulde komme igennem denne Port! Naar hun udeblev, blev jeg ude af mig selv af Sorgmodighed og drak da mere Toddy, end jeg strengt taget burde have drukket. Men naar hun kom, da kunde jeg gerne have omfavnet den vænnelige Opvarter, der aldrig kunde give tilbage paa en Mark; og naar hun saa' op paa mig, og maaske endogsaa nikkede en lille Smule, — ja, da var Langelinje og Sundet og hele to Mile ind i Skaane et alfor snævert Rum for min stormende Glæde, og jeg stormede af Sted efter hende, bragte hendes konvojerende Mama den samme dumme, overflødige Hilsen fra min Mama og modtog i en Art af paradisk Henrykkelse den sædvanlige Indbydelse til at drikke en Kop The i Familien. Den duftende The! Og saa at sidde saadan i sin elskedes Nærhed, række hende Smørret, modtage Rullepøisen af hendes Haand og besvare nærgaaende, men for Resten uskyldige Spørgsmaal af hendes mindre Brødre, der ganske vist var i den ubehagelige Lømmelalder, men til Gengæld var *hendes* Brødre. Og saa at spadserere frem og tilbage i Stuen og betragte de gamle Kobberstik for tyvende og tredivte Gang og tale om Kunst, Teater, Naalepuder og Strama; med denne mærkelige Blanding af højt, poetisk Sving, naar man var i den anden Ende af Stuen, og inderlig flov Forknyttelse, naar man kom i hendes umiddelbare Nærhed. Ja, denne Stue! Og saa alle de gamle, bekendte Møbler, der ligesom havde modtaget et Præg af hende, en egen poetisk Bestanddel af hendes eget poetiske Væsen, og som nu udstraalede af denne erhvervede Varme og gjorde, at jeg blev rød i Kinderne, naar jeg nærmede mig hendes Sybord, eller frembragte egne, krampagtige Trækninger i mine Ben, hver Gang de kom i Berøring med Gyngestolens Gænger. — — — — —

Jeg havde været der oppe og gjort Visit samme Dag, jeg var kommen tilbage fra Udlandet. Der var ingen hjemme. Jeg gik ind i Stuen og lagde mit Kort. Stuen var mildest talt som andre Stuer. Købberne var slette. Møblerne saa' lige saa idiotiske ud som de fleste andre københavnske Møbler, og Spejlet, det store runde Spejl over Sofaen, viste mig ikke længer nogen slank, svævende Gazelleskikkelse, men da jeg gik nærmere, saa' jeg mit eget solbrændte Ansigt, hvor Trækene var blevne større, men ogsaa grimmere, og hvor navnlig Fregnen paa Næsen havde udvidet sig til en Størrelse, som forhen vilde have irriteret mig usigeligt ...

Det susede der oppe i Poplerne. Jeg tænkte paa den store, vide Verden, paa Havet, som ikke lader sig tæmme og tvinge, og paa de vilde Fugle, der ikke lade sig fange, og — — — Ja, der kom de nede gennem Porten. Ganske rigtig, Moder, Datter og to Sønner. Den ene af de sidste havde faaet Studenterkasket paa Hovedet og Filipenser i Ansigtet; den anden savnede endnu Skønhedspletter af begge Kategorier. De saa' lige flejelaglige ud, og der var hos begge en lige iøjnefaldende Mangel paa Manchetter om Haandleddene og Fjerkraft i Knæleddene.

De unge Riddere pegede meget betegnende op paa mig. Moder og Datter lavede sig til en Hilsen. Da susede og sang Poplerne, som de var besatte, og jeg greb mit Glas og svingede det foran mig: *E viva la libert* ... Av, der gik Damernes Blik til Jorden, og derfra ud over Kastelsgraven. Ynglingen med Kokarderne saa' forbitret paa mig; den yngste fniste, og Selskabet var forsvundet bag Pavillonen.

Opvarter! bring mig en halv Historie!

Den tjenstvillige Aand kom, og med den aritmetisk uomstødelige Bemærkning, at „denne var den tredje“, satte han de fornødne Ingredienser til den nordiske Blandingsdrik paa Bordet; jeg tilberedte Drikken og drak den.

Aldrig har nogen Drik virket saa forunderligt paa mig. Jeg er af Naturen ikke overtroisk; i ethvert Tilfælde ligger Overtroen hos mig noget tilbage i Aarene. At antage Opvarteren for en Troldmand kunde derfor ikke saa lige falde mig ind, uagtet jeg paa den anden Side blev stærkt fristet til at søge en overnaturlig Forklaring paa det, der nu viste sig for mig.

Hele Langelinje vrimlede, ikke længer af spadserende Mennesker, men af spadserende — — — Ja, ja, det lyder nu saa slemt at sige det andet. Man er nu en Gang blevet saa vant til at betragte Mennesket som Modsætningsbegrebet af Dyret, — men det forstaar sig, i daglig Tale bruger man saa mange andre Modsætningsbegreber lige saa usjægtigt, som f. Eks. sødt og surt, etc.

Altsaa, Langelinje vrimlede. Det snadrede, pippede, kaglede, galede,